
Публикуван на: 29-06-2005

Източник: [Deutsche Welle](#)

Председателството на Съвета на Европа се сменя на всеки шест месеца, като малките и големите страни членки на общността се редуват. През това време съответната държава отговаря не само за актуалните европейски дела, но и поставя акцентите на бъдещата политика. От първи януари до 30-ти юни председателството на Съвета на Европа беше в ръцете на европейската държава образец Люксембург. На първи юли отговорната задача поема Великобритания.

Конституцията е мъртва, преговорите за европейския бюджет бяха обречени на провал още преди започването им, а Европа като цяло се намира в дълбока криза. Поемайки преди шест месеца ротационното председателство на Съвета на Европа, люксембургският премиер Жан-Клод Юнкер надали си е представял развитието на европейските дела толкова негативно. След категоричното "не" на Тони Блеър на европейския бюджет и отрицателния вот на французите и холандците на референдумите за Европейската конституция Жан-Клод Юнкер, който така или иначе се слави със сухите си и цинични коментари, е вече не само огорчен, но и изморен.

Юнкер трябва да осъзнае, че вече не съществува онази стара Европа на поддръжниците на интеграцията, за част от която се смятат самият той и Люксембург в ролята си на европейска държава образец. Юнкер трябваше да забрави мечтата си да е първият дългогодишен президент на Европейския Съюз – пост, предвиден в текста на Европейската конституция, която като проект обаче е замразена поне до 2008-ма година.

В края на председателството си на Съвета на Европа Юнкер предупреди, че днешните политици нямат право да разрушат онова, което поколението преди тях е изградило с многобройни усилия. Той има предвид естествено британският премиер Тони Блеър, но също и Швеция, Холандия и някои от новите страни членки на Европейския Съюз. Защото всички те се застъпват за съществени промени в поетия от обединена Европа курс. Предстои воденето на дебати за този курс, за бъдещето на Европа като съюз или по-скоро като обединен пазар. Това е положителният сигнал на финала на люксембургското председателство. Европейският Съюз трябва да даде най-сетне дългоочаквания отговор на въпроса, кой път ще поеме европейският кораб с 25, скоро 27, а после дори 30 държави на борда си.

Чиста случайност е, че европейската криза избухна точно под председателството на Люксембург. За възникналите трудности не носят вина нито Юнкер като личност, нито усърдният му екип, техният мениджмънт през последните шест месеца бе повече от похвален. С невероятна точност и ефективност малката държава с едва 400 000 души население успя да се прави с подготовката и организацията на десетки съвещания, визити, конференции и срещи на високо равнище. Малка утеха за люксембургския премиер, който между другото е и шеф на европейските министри на финансите, е осъществената реформа на Пакта за стабилност и растеж. Дали разводняването и

облекчаването на строгите правила е добро дело, ще покажат идните години.

Юнкер ще наблюдава много внимателно работата на наследника си британския премиер Тони Блеър. Ще превърне ли Блеър в дела обещанията си за модернизиране на общността, на бюджета и целите ѝ? Шест месеца са прекалено кратко време за осъществяването на толкова съществени реформи. Блеър ще се нуждае при всички положения от подкрепата на унизения европеец от Люксембург.

Би било ирония на съдбата, ако точно собственият му народ го свали от европейската политическа сцена. Ако на насрочения за 10-ти юли референдум люксембургските избиратели отхвърлят европейската конституция, Юнкер ще подаде оставката си. Това би било горчиво поражение за него самия и невъзвратима загуба за цяла Европа.